RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

nr. 225.360 van 7 november 2013
in de zaak A. 206.679/VII-38.672.

In zake : de BVBA MEULDERS & ZN.
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Wim Dom
kantoor houdend te 2580 Putte
Waversesteenweg 81
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door
de Vlaamse regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Bronders
kantoor houdend te 8400 Oostende
Archimedesstraat 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 16 oktober 2012, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur van 16 augustus 2012 waarbij het bestuurlijk beroep ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincie Antwerpen van 8 januari 2009, houdende het gedeeltelijk verlenen van de milieuvergunning aan de BVBA Meulders & Zn. voor de verandering van een afvalstoffenverwerkend bedrijf, gelegen aan de Heistse Hoekstraat te Heist-op-den-Berg, gedeeltelijk gegrond wordt verklaard en de beroepen beslissing deels wordt gewijzigd en voor het overige wordt bevestigd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 221.732 van 13 december 2012 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit verworpen.

De verzoekende partij heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Anja Somers heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 3 oktober 2013.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Erik Cryns, die loco advocaat Wim Dom verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Liesbeth Tommelein, die loco advocaat Bart Bronders verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Anja Somers heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 18 september 2008 dient de verzoekende partij een milieuvergunningsaanvraag in om een afvalstoffenverwerkend bedrijf, gelegen aan de Heistse Hoekstraat te Heist-op-den-Berg te veranderen door toevoeging, wijziging en uitbreiding.

3.2. De deputatie van de provincie Antwerpen beslist op 8 januari 2009 om de gevraagde milieuvergunning gedeeltelijk te verlenen. De vergunning is geldig tot 10 juni 2024 en er worden een aantal voorwaarden aan verbonden.

3.3. Tegen die beslissing van de deputatie wordt administratief beroep ingesteld bij de Vlaamse regering.

3.4. Op 19 november 2009 verklaart de bevoegde Vlaamse minister het beroep gedeeltelijk gegrond en voegt zij een aantal bijzondere voorwaarden toe aan de milieuvergunning.

3.5. Bij arrest nr. 217.556 van 26 januari 2012 vernietigt de Raad van State voornoemde ministeriële beslissing van 19 november 2009.

3.6. De administratieve beroepsprocedure wordt hernomen en in dat kader worden de vereiste adviezen opnieuw ingewonnen. Onder meer de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie verleent een deels voorwaardelijk gunstig, deels ongunstig advies.

3.7. Op 16 augustus 2012 neemt de bevoegde Vlaamse minister het thans bestreden besluit waarbij het administratief beroep gedeeltelijk gegrond

wordt verklaard, de beroepen beslissing wordt gewijzigd door het toevoegen van een aantal bijzondere exploitatievoorwaarden en de vergunningstermijn wordt beperkt tot een termijn van twee jaar op proef.

Die beslissing is als volgt gemotiveerd :

"Overwegende dat zowel in de bezwaarschriften tijdens het openbaar onderzoek als in het beroepschrift geluidshinder wordt aangegeven als een belangrijk probleem;

Overwegende dat tijdens een plaatsbezoek door een ambtenaar van de afdeling Milieuvergunningen op 28 april 2009 eveneens geluidshinder wordt vastgesteld;

Overwegende dat door de lokale milieupolitie Heist in het verleden gaande van 2003 tot maart 2012 verschillende klachten werden geregistreerd en verschillende processen-verbaal werden opgemaakt; dat verschillende van deze klachten en processen-verbaal geluidshinder betreffen;

Overwegende dat volgens de exploitant 4 dagen per week gebroken wordt;

Overwegende dat een geluidsstudie uitgevoerd door een erkend deskundige geluid en gedateerd 21 augustus 2009, werd overgemaakt aan de afdeling Milieuvergunningen;

Overwegende dat in deze geluidsstudie geluidsdrukmetingen werden uitgevoerd ter hoogte van 2 meetpunten in de aangrenzende woonzones (namelijk meetpunt 1 ter hoogte van Heistsehoekstraat 30, achtertuin, en meetpunt 2 ter hoogte van Wouwerstraat 34, voortuin); dat voor een nieuwe inrichting overdag, met het oorspronkelijk omgevingsgeluid lager dan de richtwaarden, en met meetpunten gelegen in een zone op een afstand kleiner dan 500 meter van een industriezone, de grenswaarde 50 dBA minus 5 dBA is of 45 dBA;

Overwegende dat in de geluidsstudie vermeld wordt dat de stabilisé-centrale op beide meetpunten niet te onderscheiden valt van de rest van het omgevingsgeluid; dat uit overdrachtsberekeningen voor de combinatie volledige breekinstallatie (het geheel van breker, zeef, wiellader en graafmachine) en stabilisé-centrale blijkt dat, naargelang de breekinstallatie opgesteld staat ter hoogte van het betonpuin of mengpuin er respectievelijk 56 en 51 dB(A) berekend wordt in meetpunt 1, dus met een overschrijding van 11 en 6 dB(A);

Overwegende dat een akoestisch overdrachtsmodel werd opgebouwd en mogelijke alternatieve locaties op het terrein bestudeerd werden; dat er in hoofdzaak 2 alternatieven voorgesteld werden, namelijk een centrale vaste opstelling van de breker enerzijds en anderzijds het verder gebruik van twee afzonderlijke locaties voor betonpuin en gemengd puin; dat in de geluidsstudie uiteindelijk werd gekozen voor de centrale opstelling van de breekinstallatie;

Overwegende dat bij deze opstelling een zware betonnen keermuur voorzien wordt in TT-vorm, aan de zuidkant met een hoogte van 8 meter en aan de noordkant 5 meter hoog, zoals vermeld in hoofdstuk 7 van het geluidsrapport

nr. 60248648-002.doc van 21 augustus 2009 van AIB Vinçotte; dat deze muur moet bestand zijn tegen het gewicht van de voorraad betonpuin die er langs de westkant tegen ligt; dat de puinvoorraad aan de zuidwestelijke hoek een minimale hoogte van 8 meter moet behouden tijdens exploitatie om mee als afscherming voor het meetpunt te Heistsehoekstraat 30, te dienen; dat de breker met zeef opgesteld staat aan de oostkant zodat deze door de muur én de voorraad puin afgeschermd wordt naar beide meetpunten; dat de keermuur aan de oostkant gestut wordt door twee dwarse muren, die op hun beurt een afscherming vormen naar zuid en noord; dat tussen deze muren ongeveer 20 meter ruimte blijft waarbinnen de breker met bijhorende zeefinstallatie eventueel nog kan verplaatst worden; dat het voordeel van deze opstelling is dat ze permanent is; dat, gezien de fracties 'gemengd puin' en 'betonpuin' fysisch moeten gescheiden zijn, ervoor werd gekozen enkel één grote voorraad betonpuin tegen de keermuur aan te leggen; dat bij het breken van gemengd puin dit dan vanaf een elders opgeslagen voorraad met een wiellader aangereden moet worden en in de zeef gekapt; dat uit overdrachtsberekeningen blijkt dat met deze opstelling kan voldaan worden aan de limietwaarden van 45 dB(A) ter hoogte van de woningen (berekend specifiek geluid L_{sp} ter hoogte van Heistsehoekstraat 30, is 45 dBA en berekend specifiek geluid L_{sp} ter hoogte van Wouwerstraat 34 is 43 dBA);

Overwegende dat uiteindelijk een L-vormige geluidsmuur werd geplaatst van ongeveer 5 à 6 meter hoogte en opgetrokken uit gehuurde betonnen legoblokken; dat deze L-vormige geluidsmuur niet helemaal was uitgevoerd zoals voorgeschreven in de geluidsstudie van 21 augustus 2009;

Overwegende dat met de geluidsstudie van 24 februari 2011, uitgevoerd door een erkend deskundige geluid, wordt aangegeven dat indien er zijwindcondities zijn en indien de breker en 2 zeefinstallaties zich achter de geluidsmuur bevinden tijdens het verwerken van betonpuin, ter hoogte van het meetpunt Wouwerstraat nr. 34, het specifiek geluid lager is dan de geluidsnorm overdag, zijnde 45 dB(A) en ter hoogte van het meetpunt Heistse Hoekstraat nr. 30, het specifiek geluid 46 dB(A) is, dus gekenmerkt wordt door een beperkte overschrijding van 1 dB(A) ten opzichte van de geluidsnorm van 45 dB(A); dat na verplaatsing van de breker en de 2 zeven waarbij de machines opgesteld worden nabij de stockageplaats voor betonpuin, geen geluidsoverschrijding ter hoogte van de 2 meetpunten werd opgemeten tijdens de breekactiviteiten van het betonpuin;

Overwegende dat hierbij moet opgemerkt worden dat de opslaghoop voor zowel betonpuin als voor gerecycleerd materiaal (aan de perceelsgrens met de poederlakkerij) een aanzienlijke hoogte had van 10 meter en bijgevolg voldoende geluidsafscherming bood richting woning Heistse Hoekstraat en woning Wouwerstraat; dat bovendien de bekomen meetwaarden gelden voor zijwindcondities; dat bij meewindcondities (wind van bron naar ontvanger) volgens de geluidsstudie het immissieniveau van de breekactiviteiten verhoogd wordt met 1 tot maximaal 2 dB(A); dat overeenkomstig een bijzondere voorwaarde in het bestreden besluit de stapelhoogte van de opgeslagen gronden en inerte materialen evenwel beperkt moet worden tot maximaal 8 meter; dat bijgevolg de voorwaarden waarbij er geen overschrijding is van de geluidsnormen ter hoogte van de twee meetpunten, niet aangehouden kunnen

worden; dat er bijgevolg aanleiding is om te twijfelen of de geluidshinder onder de gegeven omstandigheden tot een aanvaardbaar niveau kan beperkt worden;

Overwegende dat op 2 maart 2011 de afdeling Milieu-Inspectie vaststelt dat de breekinstallatie in werking was en niet opgesteld stond achter de L-vormige geluidswand; dat de breker eveneens zodanig was opgesteld dat er geen afschermende opslaghoop van ongeveer acht meter hoogte was voorzien tussen de breekinstallatie en de richting van de meetpunten gelegen te Wouwerstraat 34 en Heistse Hoekstraat 30; dat op basis van een indicatieve geluidsmeting uitgevoerd door de afdeling Milieu-Inspectie, het specifiek geluid op dat ogenblik (2 maart 2011) afkomstig van de breekinstallatie ter hoogte van de 2 meetpunten, schommelde tussen de 55 en de 60 dB(A), wat een serieuze overschrijding betekent ten opzichte van de geluidsnorm van 45 dB(A); dat deze overschrijding eveneens werd vastgesteld door de lokale politie van de politiezone Heist; dat het bijgevolg heel duidelijk is dat de breekinstallatie aanleiding geeft tot een overschrijding van de geluidsnorm als er niet onder specifieke omstandigheden van geluidsmuur, opslaghopen en wind wordt gewerkt;

Overwegende dat op 15 maart 2011 door de afdeling Milieu-Inspectie een bestuurlijke maatregel (stakingsbevel) werd getroffen; dat namelijk de exploitant opgelegd wordt dat de breekinstallatie niet bij noordoostenwind of oostenwind (dus de meewindcondities naar de twee meetpunten toe) mag gebruikt worden; dat hiertoe een windzak op een goed zichtbare plaats op het bedrijfsterrein moet worden voorzien; dat de breekinstallatie enkel onder de volgende omstandigheden mag worden gebruikt:

- de breekinstallatie wordt afgeschermd door opslaghopen van puingranulaten van minstens 8 meter hoogte tussen de breker en de richting van de meetpunten gelegen aan de Wouwerstraat nr. 34 en de Heistse Hoekstraat nr. 30;
- de breekinstallatie wordt hierbij zo dicht mogelijk tegen de opslaghoop van puingranulaten geplaatst aan de noordoost- of oostzijde van deze opslaghoop;

Overwegende dat overeenkomstig de e-mail van 21 maart 2012 van de afdeling Milieu-Inspectie er op 21 maart 2012 breekactiviteiten waren terwijl de wind uit noordoostelijke/oostelijke richting komt; dat dit in overtreding is van de bestuurlijke maatregel;

Overwegende dat, indien de breekinstallatie overeenkomstig de bestuurlijke maatregel wordt uitgebaat, kan aangenomen worden dat de geluidshinder tot een aanvaardbaar niveau kan worden beperkt; dat evenwel, gezien de precaire omstandigheden (breekinstallatie nabij een woonzone en talrijke klachten inzake geluids- en stofhinder in het verleden), het aangewezen is de uitbreiding te vergunnen op proef voor een termijn van 2 jaar".

Het bestreden besluit bevat onder meer de volgende bijzondere exploitatievoorwaarden :

"- de breekinstallatie mag enkel onder de volgende omstandigheden worden gebruikt:

- de breekinstallatie wordt afgeschermd door opslaghopen van puingranulaten van minstens 8 meter hoogte tussen de breker en de richting van de meetpunten gelegen aan de Wouwerstraat nr. 34 en de Heistse Hoekstraat nr. 30;
- de breekinstallatie wordt hierbij zo dicht mogelijk tegen de opslaghoop van puingranulaten geplaatst aan de noordoost- of oostzijde van deze opslaghoop;
- de breekinstallatie mag niet bij noordoostenwind of oostenwind (dus bij meewindcondities naar de Wouwerstraat nr. 34 en de Heistse Hoekstraat nr. 30) gebruikt worden".

IV. Onderzoek van het enig middel

Standpunt van de partijen

4. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van "de wettelijke bepalingen ter zake, het gelijkheidsbeginsel, alsmede de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zoals o.m. de materiële motiveringsplicht, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel".

In een eerste middelonderdeel betoogt zij dat het verlenen van een voorlopige vergunning voor twee jaar een schending van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel uitmaakt. Zij verwijst in dit verband naar het besluit van de deputatie van de provincie Antwerpen van 8 januari 2009 en het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu van 19 november 2009 waarbij de vergunning gedeeltelijk werd toegekend voor een termijn van twintig jaar. Hieruit leidt de verzoekende partij af dat zij er rechtmatig op mocht vertrouwen dat zij een vergunning zou verkrijgen voor twintig jaar. Volgens de verzoekende partij is de feitelijke toestand en de geluidshinder die van de breekinstallatie afkomstig zou zijn, sedert de voornoemde beslissing van de Vlaamse minister ongewijzigd gebleven, zodat de drastische inperking van de vergunningstermijn niet kan worden gebaseerd op de vermeende geluidshinder. Die geluidshinder kan volgens haar met minder ingrijpende maatregelen worden bestreden, zoals het opleggen van bijkomende voorwaarden. Tot slot verwijst de verzoekende partij naar

investeringen die zij heeft gedaan met het oog op een exploitatie van minstens twintig jaar. Zij besluit dat de beslissing onredelijk is.

In een tweede onderdeel voert de verzoekende partij aan dat het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden doordat als bijkomende vergunningsvoorwaarde de installatie van een wielwasmachine wordt opgelegd, terwijl een aangrenzend bedrijf, dat dezelfde activiteiten ontplooit, niet over dergelijke installatie dient te beschikken.

In een derde onderdeel betoogt de verzoekende partij dat het bestreden besluit werd genomen met miskenning van artikel 29, 5°, van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (hierna : Vlarem I), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel, doordat de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie geen gemotiveerd advies heeft verleend omtrent de bijzondere vergunningsvoorwaarden inzake geluidshinder. Volgens de verzoekende partij verwijst het bestreden besluit op dat vlak enkel naar de bestuurlijke maatregel die op 15 maart 2011 werd getroffen door de afdeling Milieu-inspectie, waarin onder meer werd opgelegd om geen gebruik te maken van de breekinstallaties bij noordoosten- of oostenwind en om de breekinstallaties af te schermen door opslaghopen van puingranulaten van minstens acht meter hoogte. De verzoekende partij stelt dat zonder meer wordt aangenomen dat indien de breekinstallatie overeenkomstig deze maatregel wordt geëxploiteerd de geluidshinder tot een aanvaardbaar niveau kan worden beperkt. Zij meent dat het opleggen van de bijkomende voorwaarden overeenkomstig de bestuurlijke maatregel kennelijk onzorgvuldig is, nu geen gemotiveerd advies ter zake van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie werd verkregen "(e)n dit terwijl het opleggen van deze voorwaarden net de aanleiding was voor het feit dat de vergunning plotsklaps maar voor een periode van twee jaar in plaats van twintig jaar werd afgeleverd".

5. De verwerende partij antwoordt, met betrekking tot het eerste onderdeel, dat de verzoekende partij er niet rechtmatig op mocht vertrouwen dat een vergunning zou worden verleend voor een termijn van twintig jaar. In dat verband wijst zij op de devolutieve werking van het administratief beroep, waardoor de aanvraag in haar geheel opnieuw moet worden onderzocht met inbegrip van de in graad van beroep verleende adviezen en de bezwaren van de beroepsindieners, en op het feit dat de toestand wel degelijk is gewijzigd, nu in de adviezen van de afdeling Milieuvergunningen en van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie, verleend in het kader van de herneming van de beroepsprocedure, uitdrukkelijk wordt gewezen op de geluidsproblematiek en de evolutie daarvan.

Inzake het tweede onderdeel meent de verwerende partij dat de schending van het gelijkheidsbeginsel niet wordt aangetoond doordat de exploitatievergunning van de zogeheten rechtstreekse concurrent niet voorligt, noch dat deze zich in een objectief vergelijkbare situatie zou bevinden met die van de verzoekende partij. De verwerende partij merkt voorts op dat door de ligging van het bedoelde bedrijf aan de achterzijde van het perceel van de verzoekende partij de exploitatie veel verder is verwijderd van de nabije bewoning, waardoor blijkbaar geen reëel gevaar voor stofhinder bestaat voor de nabijgelegen woningen.

Met betrekking tot het derde onderdeel betwist de verwerende partij dat de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie geen gemotiveerd advies zou hebben verstrekt inzake geluidshinder. Zij haalt het betrokken advies aan waarin niet enkel naar de vaststellingen van de afdeling Milieu-inspectie wordt verwezen, maar ook rekening wordt gehouden met de geluidsstudies van 21 augustus 2009 en 24 februari 2011 en waarin wordt geconcludeerd dat er twijfel bestaat of de geluidshinder in de gegeven omstandigheden tot een aanvaardbaar niveau kan worden beperkt en dat de breekinstallatie aanleiding geeft tot overschrijding van de geluidsnorm wanneer de specifieke voorwaarden inzake de geluidsmuur, de opslaghopen en de wind niet worden nageleefd. De verwerende partij stelt dat ook in het bestreden besluit naar die geluidsstudies en de

vaststellingen van de afdeling Milieu-inspectie wordt verwezen, alsook wordt gewezen op de precaire omstandigheden die de vergunning op proef voor een termijn van twee jaar verantwoorden.

6. De verzoekende partij benadrukt in haar memorie van wederantwoord dat de overheid slechts kan terugkomen op een eerder ingenomen standpunt, wanneer ze op afdoende wijze de redenen daartoe doet kennen.

7. In haar laatste memorie laat de verzoekende partij nog gelden, wat het eerste onderdeel betreft, dat zij over een vergunning beschikte voor twintig jaar die enkel werd vernietigd omdat er geen gemotiveerd advies voorlag van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie. Aangezien thans wel sprake is van een dergelijk advies, op grond waarvan bijkomende voorwaarden inzake geluidshinder werden opgelegd die de hinder tot een aanvaardbaar niveau kunnen beperken, meent de verzoekende partij dat er geen enkele aanleiding bestaat om bijkomend de termijn van de vergunning te beperken. Voorts wijst zij erop dat zij opnieuw dient te investeren als gevolg van de bijkomende vergunningsvoorwaarden, terwijl zij het risico loopt dat de vergunning om eender welke reden niet wordt verlengd na twee jaar.

Met betrekking tot het tweede onderdeel merkt de verzoekende partij op dat het gebruik van een wielwasinstallatie wettelijk verplicht is, zodat het irrelevant is of de vergunning van het concurrerend bedrijf al dan niet voorligt.

Beoordeling

Eerste onderdeel

8. Het vertrouwensbeginsel kan enkel geschonden zijn wanneer eenzelfde overheid op een onrechtmatige wijze haar beoordeling heeft gewijzigd, bijvoorbeeld door terug te komen op toezeggingen of beloften die zij in een bepaald concreet geval heeft gedaan.

Te dezen kan de verzoekende partij zich niet nuttig beroepen op de milieuvergunning die de deputatie van de provincie Antwerpen op 8 januari 2009 heeft verleend voor een termijn van 20 jaar. Die in eerste aanleg verleende vergunning was immers precair omdat ertegen bestuurlijk beroep was ingesteld door een aantal derden-belanghebbenden. Het ministerieel besluit van 19 november 2009 heeft bij de verzoekende partij evenmin rechtmatige verwachtingen kunnen wekken aangezien dit besluit door de Raad van State werd vernietigd bij arrest nr. 217.556 van 26 januari 2012 en derhalve geacht moet worden nooit te hebben bestaan.

Indien het gebruik van een wielwasinstallatie voortvloeit uit een wettelijke verplichting, zoals de verzoekende partij in haar laatste memorie poneert, bestaat eveneens reden om tot de ongegrondheid van het middelonderdeel te besluiten. Het vertrouwensbeginsel kan er niet toe leiden dat aan dwingende wettelijke bepalingen voorbij wordt gegaan; een wettelijke regeling primeert immers op een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Tweede onderdeel

9. Wanneer de schending van het gelijkheidsbeginsel wordt aangevoerd, komt het aan de verzoekende partij toe voldoende concrete elementen aan te brengen die het mogelijk maken te onderzoeken of zij inderdaad ongelijk is behandeld ten aanzien van andere exploitanten die in een gelijke of minstens gelijkaardige situatie verkeren en tevens om aan te tonen dat voor die ongelijke behandeling geen deugdelijke verantwoording voorhanden is.

Te dezen laat de verzoekende partij volledig na om op grond van relevante en verifieerbare gegevens aan te tonen dat de "rechtstreekse concurrent" waarnaar zij verwijst, een onderneming betreft die in vergelijkbare mate hinderlijk is voor mens en leefmilieu. Bij gebrek aan adequaat vergelijkingsmateriaal kan niet besloten worden tot een schending van het gelijkheidsbeginsel.

Derde onderdeel

10. Artikel 29 van Vlarem I bepaalt dat het advies van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie onder meer een "gemotiveerd voorstel" moet bevatten van "vergunningstermijn en vergunningsvoorwaarden wanneer de commissie van oordeel is dat de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting veroorzaakt door de inrichting mits naleving van gepaste milieuvergunningsvoorwaarden, tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt en in zoverre de inrichting verenigbaar is met de voorschriften inzake ruimtelijke ordening".

Te dezen wordt in het advies van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie van 10 april 2012 verwezen naar het plaatsbezoek door een ambtenaar van de afdeling Milieuvergunningen op 28 april 2009 die geluidshinder heeft vastgesteld, de klachten die in het verleden werden geregistreerd en de processen-verbaal die werden opgesteld, de geluidsstudie door een erkend deskundige van 21 augustus 2009, de geluidsstudie door een erkend deskundige van 24 februari 2011, en de vaststellingen van de afdeling Milieu-inspectie van 2 maart 2011, de door die afdeling opgelegde bestuurlijke maatregel van 15 maart 2011 waarbij de exploitant in essentie wordt opgelegd om niet te breken bij noordoostenwind of oostenwind, de breekinstallatie af te schermen door opslaghopen van minstens acht meter hoogte en de breekinstallatie zo dicht mogelijk bij de opslaghoop wordt geplaatst aan de noordoost- of oostzijde van deze opslaghoop.

De voorwaarden opgelegd door voornoemde bestuurlijke maatregel van 15 maart 2011 houden rekening met de vaststellingen die voordien werden gedaan op 2 maart 2011, met name dat de geluidsnormen worden overschreden indien er niet achter de geluidswand wordt gewerkt, de opslaghoop geen acht meter hoog is en er geen rekening wordt gehouden met de windrichting.

De Gewestelijke Milieuvergunningscommissie besluit op basis van de opgesomde elementen dat indien de breekinstallatie overeenkomstig de bestuurlijke maatregel wordt geëxploiteerd, aangenomen kan worden dat de geluidshinder tot een aanvaardbaar niveau kan worden beperkt maar dat het, gelet op de precaire omstandigheden, aangewezen is de uitbreiding op proef te vergunnen voor een termijn van twee jaar.

Wat betreft het aspect geluidshinder steunt de bestreden beslissing op het advies van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie. De verzoekende partij toont niet aan dat de motieven van de verwerende partij gebaseerd zijn op foutieve gegevens of blijk geven van een manifeste beoordelingsfout.

Conclusie

11. Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeven november tweeduizend dertien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,

bijgestaan door

Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Elisabeth Impens	**Luc Hellin**